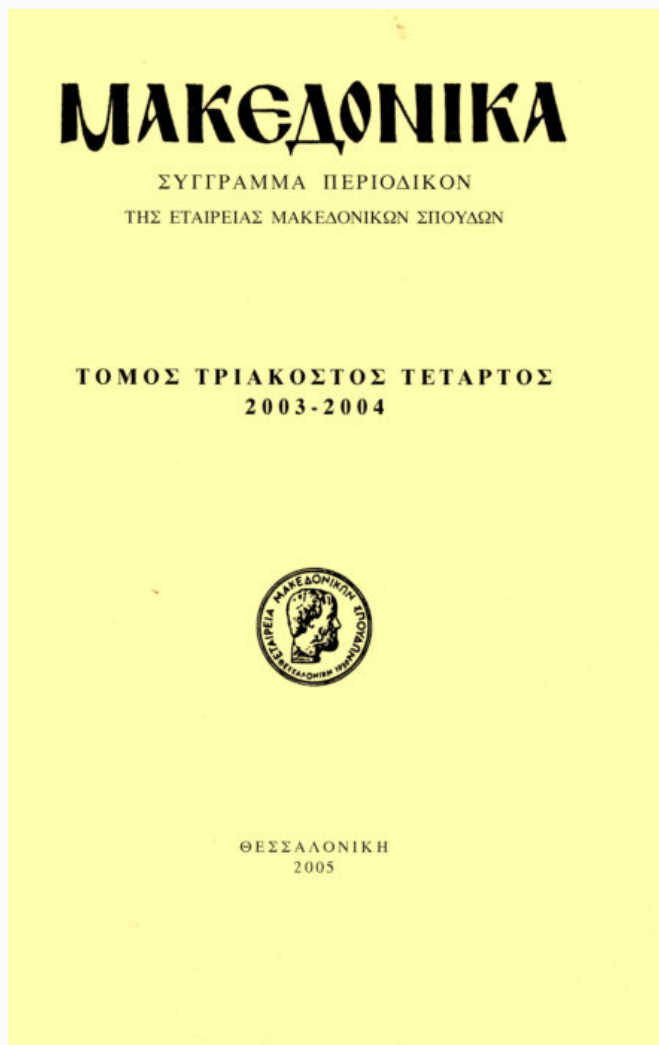

Μακεδονικά

Τόμ. 34, Αρ. 1 (2004)

Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003

Γεώργιος Κ. Δάϊκος

doi: [10.12681/makedonika.893](https://doi.org/10.12681/makedonika.893)

Copyright © 2014, Γεώργιος Κ. Δάϊκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δάϊκος Γ. Κ. (2004). Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003. *Μακεδονικά*, 34(1), 447-448.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.893>

ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ι. ΤΙΜΟΘΕΑΔΗΣ

1931-2003

Μέ τόν θάνατο τοῦ Τίμου Τιμοθεάδη ἔχασε ἡ Μακεδονία ἕναν σπουδαῖο ἱστορικό, ἕναν θερμό πατριώτη, ἕναν φλογερό ἀγωνιστή, ἕναν ἀκραιφνή Ἑλληνα, ἕναν πετυχημένο γιατρό ἐπιστήμονα, ἕναν ὀρθόδοξο πιστό χριστιανό, ἕναν λαμπρό οἰκογενειάρχη. Ἡ ἐκδημία του ἀφήνει ἕνα δυσαναπλήρωτο κενό.

Ὁ Τίμος Τιμοθεάδης ἐγεννήθη τό 1931 στή Γιαννιτσά. Πρωτότοκος υἱός –μεταξὺ ἐπτὰ ἀδελφῶν– τοῦ Ἰωακείμ ἀπὸ τόν Τροχό τῆς Καππαδοκίας καί τῆς Ἑλένης ἀπὸ τό Kars τοῦ Καυκάσου.

Ἀπεφοίτησε ἀπὸ τό Γυμνάσιο Γιαννιτσῶν καί ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τήν Ἱατρική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὡς φοιτητής στή Θεσσαλονίκη ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως (Χ.Φ.Ε.).

Ἐξειδικεύθη ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τόν ἀείμνηστο Καθηγητὴ Νικόλαο Λούρο, στή Γυναικολογία-Μαιευτική στό Μαιευτήριο Ἀλεξάνδρα, ὅπου τότε ὑπηρετοῦσα στή Θεραπευτικὴ Κλινικὴ καί εἶχα τὴ χαρὰ νά τόν γνωρίσω, νά τόν ἐκτιμῶ καί νά συνδεθῶ μαζί του μέ πολλή ἀγάπη καί φιλία. Ἐκεῖ ἐξεπόνησε διδακτορικὴ διατριβὴ βάσει τῆς ὁποίας ἀνηγορεύθη ἀριστοῦχος διδάκτωρ.

Ἀπὸ τό 1967 ἤσκησεν ἐπιτυχῶς καί ὑπευθύνως τὴν εἰδικότητα τῆς Μαιευτικῆς-Γυναικολογίας στήν ἰδιωτικὴ του Κλινικὴ στή γενέτειρά του τὰ Γιαννιτσά, ὅπου ἀνέβασε τό ἐπίπεδο παροχῆς ἱατρικῶν ὑπηρεσιῶν καί ἦτο πολὺ ἀγαπητός. Ἐχεῖ ἀνακοινώσει σέ πανελλήνια καί διεθνῆ ἱατρικά Συνέδρια καί δημοσιεύσει σέ ἱατρικά περιοδικὰ 120 ἱατρικὲς μελέτες. Διετέλεσε μέλος τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Μακεδονίας-Θράκης καί τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ καί Γυναικολογικὴ Ἑταιρεία τοῦ ἔχει ἀπονείμει τιμητικό δίπλωμα γιά βραβευθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἐργασία του.

Ὁ ἀγαπητός Τίμος ὁμως δέν περιορίζετο μόνον στὰ ἱατρικά του ἐνδιαφέροντα καί καθήκοντα, ἀλλὰ διακατέχετο ἀπὸ γενικώτερες ἀνησυχίες, πού τόν ὠδήγησαν α) σὸ νὰ ἐξελιχθεῖ σέ ἱστορικό κύρους καί β) νὰ σπουδάσει συμπληρωματικῶς σὸ Ἀριστοτελεῖο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καί Θεολογία, πτυχίον τῆς ὁποίας ἔλαβε τό 1992.

Συνέπεια αὐτοῦ ἦσαν σπουδαῖες μελέτες ὅπως τό πρωτότυπο καί πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίον του *Ἡ Οὐνία τῶν Γιαννιτσῶν καί ἡ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ χθές καί σήμερα*, ὅπου μᾶς διαφωτίζει γιά μία σοβαρὴ πλευρὰ τῶν προσπαθειῶν διαβρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας (σχέσεις μέ τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο) στήν πολυκύμαντη ἱστορία τῆς Μακεδονίας καί γενικώτερα τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ ἱστορικά του ἐνδιαφέροντα περιελάμβαναν τόν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα, πού ἦταν ἰδιαίτερος δῆς στήν περιοχὴ τοῦ Βάλτου τῶν Γιαννιτσῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ μελέτη του *Ἡ Παιδεία στὸν Καζὰ Γιαννιτσῶν 1870-1912* καί ἡ ἐκδοσις μέ ἐπιμελεία του τῶν *Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Μακεδονομάχου Γρηγορίου Δημοποῦλου*, βιβλίου ἰδιαίτερος συναρπαστικοῦ καί τραγικοῦ.

Ήταν μέλος της Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρείας, τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καί τοῦ Συλλόγου Μικρασιατῶν Νομοῦ Πέλλας, τοῦ ὁποῖου ἦταν Πρόεδρος μέχρι τόν θάνατό του.

Ήταν ἐρευνητής τῶν Ἱστορικῶν Ἀρχείων τῆς χώρας καί ἔχει ἀνακοινώσει σέ συνέδρια καί ἔχει δημοσιεύσει περὶ τὰ 150 ἱστορικά ἄρθρα καί μελέτες κυρίως γιά τήν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, τὰ Γιαννιτσά, γιά τήν Παιδεία κατά τόν 19ο-20ό αἰῶνα, γιά τόν Μακεδονικό Ἀγώνα, τό Σκοπιανό, ἀλλά καί γιά τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό τῶν ἀλήστων ἑλληνικῶν πατρίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Σπουδαία ἦσαν δύο Συνέδρια πού ὠργάνωσε στά Γιαννιτσά ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καί τοῦ Δήμου Γιαννιτσῶν.

Τό πρῶτο τό 1998 «Ὁ Ἀγώνας στό Βάλτο τῶν Γιαννιτσῶν», τοῦ ὁποῖου ἐξέδωσε τά πολύ ἐνδιαφέροντα καί συγκλονιστικά πρακτικά.

Τό δεύτερο τό 2002 «90 χρόνια ἀπό τοῦς Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913 - Μάχη Γιαννιτσῶν», τοῦ ὁποῖου τήν ἐκδοση τῶν πρακτικῶν δέν ἐπρόλαβε νά κάμει. Μετά σύντομο ἀσθένεια ἔφυγε γιά τήν αἰῶνα πατρίδα στίς 28 Ὀκτωβρίου 2003.

Ἐδόθη ἐδῶ μικρὴ σκιαγραφία ἑνός ἀνδρός μεγάλου ἀναστήματος, ἐπιστημονικοῦ, ἱστορικοῦ, πατριωτικοῦ, κοινωνικοῦ, ἠθικοῦ, μέ πολύπλευρο δράση καί ζωντανή παρουσία, πού ἄφησε ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη του. Τά ἔργα του πού ἐπλούτησαν τὴ Μακεδονικὴ Ἱστοριογραφία θά μείνουν πολύτιμος κληρονομία γιά τόν τόπο μας.

Ἀφήνει ἐκλεκτὴ οἰκογένεια τήν ἀγαπημένη του σύζυγο Πόπη (Πηνελόπη Στουγιαννάκη), συνάδελφο ἱατρό, καί τίς δύο θυγατέρες του, τήν Ἑλένη, ἱατρό-ὀγκολόγο, καί τήν Ἰωάννα, οἰκονομολόγο.

Ἀθήναι, 5 Φεβρουαρίου 2004

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΔΑΪΚΟΣ